

Santiago Vilanova

Paisatges volcànics i paradisos oceànics

ART I ECOLOGIA

Paisatges volcànics i paradisos oceànics

Santiago Vilanova

Sala Oberta 2

Museu Comarcal de la Garrotxa, Olot

Del 3 de setembre al 20 de novembre de 2016

Montserrat Mallo
Directora dels Museus d'Olot

Santiago Vilanova i Tané. Ecologista. Olotí en la distància que no en l'oblit – que és el més difícil – . Explorador de molts indrets: ha visitat el periodisme, la literatura, la política, països exòtics, ha donat la volta al món de la cultura i s'ha quedat a viure en la casa de la plàstica. Avui ens presenta el seu habitatge. Com no podia ésser d'altra manera: foc, greda, deflagració de colors. La geometria caòtica i explosiva dels volcans. Magmes increïbles: a la fi, la vida. L'origen de tot, a voltes oblidat. Potser la fi? Els quadres d'en Santi –pels amics que som tots – , no poden deixar indiferent a ningú. I menys a aquells que vivim en terra de volcans. La sensació de que la pell sobre la que caminem, quan no hi ha asfalt, un dia va tenir aquest colors, aquesta força, aquest so, aquest part entre bombes i tremolors... és quelcom que només es pot generar des de la força creativa de qui ha estimat la terra, la gent que hi viu, i la força de la naturalesa. Finalment tots som naturalesa i encara que alguns han fet el que han pogut per a desmarcar-se, cal tornar a l'origen. A vegades aquest món apocalíptic que tant ve sap descriure el pintor contrasta amb paisatges de pau i tranquil·litat on la vida passa sense preses. On esperes que vingui una indígena de pell morena i pits insolents a penjar-te un collar de flors vermelles i blanques. Resumit és això: la rauxa i el seny. La pau i la guerra. Destruir per construir. Només el terrabastall eixordador del volcà ens permet valorar el silenci manyac que omple el prat vora el llac verd. I aquí, en aquesta obra, ens venen ressonàncies i perfils femenins que ens trameten a Paul Gauguin, aquell impressionista francès, que va viure – i morir – a les illes Marqueses a les darreries del segle XIX principis del XX. En Santi també ha restat ideològicament pres d'illes volcàniques i ens ha regalat amb la seva obra una visió a vegades geometria pura, a vegades magma de basalt encès. El que cal

valorar més és que en aquesta relació volcà-terra-pintor, els pinzells d'en Santi han caminat per un sender gens intoxicat per la literatura. Entre l'obra i la seva concepció, no hi ha prejudicis de cap mena. Ni influències literàries que tant mal han fet moltes vegades a l'art plàstic. És un encontre brutal directe, sense intermediaris. Estem davant una obra autèntica que ens defineix uns paisatges però també a un pintor. I quan aquesta dualitat es dona en unes teles, queden assentades dues de les premisses essencials que ens permeten valorar l'obra molt positivament. Vindran llavors altres condicionants que definiran el resultat total i que només la perspectiva que dóna el temps pot aportar, però la base hi és, existeix, la tenim penjada de les parets de la sala. Només cal mirar en silenci i escoltar la remor que l'art escampa en silenci.

Haig de confessar, que m'ha sorprès molt positivament aquesta obra de l'amic Santi, de la que no en tenia ni la més remota idea. Ha treballat des de la discreció, el respecte i seguint els impulsos que ixent del seu tarannà, també volcànic. I així, això no pot fallar

Domènec Moli
Escriptor i crític d'art

Santiago Vilanova davant les seves darreres obres a l'estudi del pintor, gravador i escultor Manel Marzo-Mart a Sant Feliu de Guíxols

El meu imaginari pictòric i ecologista

La pintura m'ha acompanyat al llarg de la meua vida i durant l'exercici del periodisme, la literatura i l'activisme ecologista.

De ben petit havia vist com el meu avi matern Jaume Tané pintava les imatges de l'Art Cristià en el seu modest taller del carrer Bisbe Vilanova, on es trobaven tot tipus d'estris i materials. En aquell espai de la casa vaig aprendre a barrejar els colors a la paleta i a fer les primeres pinzellades. Als sis anys ja tenia la dèria de dibuixar illes amb palmeres i volcans en erupció per il·lustrar els quaderns de treball del col·legi dels Escolapis. No sé de quina part del meu interior sortia aquella inspiració.

El primer oli "au plein air" el vaig pintar sota les voltes de Port-Bo a Calella de Palafrugell amb les lliçons elementals de perspectiva que em donava l'avi.

D'adolescent, els meus pares cada estiu m'apuntaven a les classes que donaven els artistes locals Lluís i Xavier Carbonell al taller que tenien llogat a la torre senyorial coneguda com a "Can Batlló" del carrer Sant Rafel. A les tardes, quan sortia amb bicicleta pels voltants d'Olot a vegades em trobava pintant al Marsillach, al Barnadas, al Pujol (que teníem de llogater d'un pis de la nostra finca del carrer Bolòs) o al Garralda (que va començar exposant a l'aparador de la nostra fleca de Can Carbasseres). Si em deixaven m'hi quedava una estona a badar per contemplar la seva tècnica. L'ambient artístic que hi havia a la ciutat durant la dictadura franquista, amb constants exposicions a les galeries properes a casa, va fer que seguís interessat per la pintura. I ho vaig continuar practicant durant les meves hores lliures i caps de setmana a on visqués: a Barcelona, on vaig iniciar estudis d'arquitectura que vaig abandonar; a Pamplona, on vaig iniciar els estudis de periodisme; a Saragossa, on vaig fer el servei militar; a Sant Feliu de Guíxols, on junt amb la meua companya Pilar Sentís vàrem comprar i restaurar una antiga casa amb jardí. Durant els meus viatges he seguit fent apunts i aquarel·les: a l'Amazònia, al llac Baikal, a l'illa de Pasqua, als Alps bavaresos o al Marroc.

Les tres experiències artístiques més importants que recordo estan vinculades a la meua afecció pictòrica: quan vaig guanyar el Premi de Pintura Jove d'Olot, el 1967, amb el retrat "Monique"; quan el 1971 vaig anar a pintar a la famosa Place du Tertre de Montmatre; i quan vaig decidir-me a fer les meves primeres exposicions el 2008 a Olot, Sant Feliu de Guíxols i a la Fundació Valvi de Girona, junt amb Joan Abelló, reconegut artista de Mollet, i el 2010 a Palafrugell.

Quan dic que la pintura m'ha fet la vida més amable, en contraposició al periodisme d'investigació, ho dic també com observador. He visitat els principals museus del món i en tots ells he pogut gaudir contemplant les obres dels grans mestres que han exercit sobre el meu esperit una permanent fascinació visual i intel·lectual. N'esmentaré uns quants: Velázquez, Hals, Rembrandt, Caravaggio, Corot, Courbet, Cézanne, Matisse, Van Gogh, Gauguin, Picasso, el grup dels "Nabis" i els expressionistes del "Der Blaue Reiter". Dels nostres Fortuny, Casas, Rusiñol, Urgell i Nonell.

L'artista, però, que més m'ha influenciat ha estat Paul Gauguin (París, 1848-Atuona, Illes Marqueses, 1903) per la seva proposta de cercar les arrels de l'art en el primitivisme i el simbolisme per ser un ecologista "avant la lettre". I, sobretot, per haver documentat la seva obra mitjançant una extensa literatura i per defensar les cultures autòctones del colonialisme. El meu imaginari ha acabat literàriament imbuït al llarg dels anys per la lectura de l'Aurora Bertrana, Thor Heyerdahl, Pierre Loti, Herman Melville, Victor Segalen i Robert Louis Stevenson.

L'obra pictòrica i literària de Gauguin ha significat per a mi el que Akira Kurosawa i Orson Welles m'han ofert com a cinèfil i Giuseppe Verdi com a melòman. Artistes tots ells revolucionaris i inabastables. Va arribar un moment que vaig preguntar-me quin camí podia triar per innovar en la meua professió. Finalment, vaig optar pel periodisme ecologista que esdevindria el far-guia de la meua expressió literària, social i política. Els meus contemporanis jutjaran si he innovat en aquest terreny. Tinc la convicció que, tot i la marginació que he patit dels poders fàctics, no vaig equivocar-me. La defensa de l'entorn, menystinguda quan la vàrem impulsar a Catalunya, ha esdevingut consciència col·lectiva generalitzada.

L'exercici de la pintura ha estat per a mi una manera de relacionar-me amb la Naturalesa primigènia, preindustrial i de fer-ho amb una visió holística. Pinto per dialogar amb el meu passat i amb els paisatges que he vist i somniat i que projecto pel futur. Mai he sabut veure la possible funció comercial del meu treball artístic, no sempre fàcil. Pinto

per reafirmar-me, de forma vitalista, impulsivament, i per comunicar-me amb la gent que estimo.

Aquesta exposició que m'ha ofert l'Institut de Cultura d'Olot, que agraeixo, és un acte d'empatia envers els meus conciutadans. Ha acabat essent també un desideràtum satisfet a la vigília de complir els meus setanta anys. Ho volia celebrar per comunicar la meua vocació secreta pel color i la Naturalesa extraordinària de la nostra pàtria-Terra. Vivim en un planeta que hem profanat amb la prepotència i la capacitat destructiva d'un fals progrés. Pintar paisatges volcànics, illes del Pacífic, selves tropicals, alts cims de neus eternes em fan sortir de la monotonia i del materialisme de la nostra societat consumista, hipertecnificada i megainformatitzada. Són paisatges que poden desaparèixer pels efectes del canvi climàtic, fins i tot els més propers. I hem de pensar que si els paisatges de la nostra infantesa desapareixen perdem també part de la nostra ànima identitària i de la llengua viva. Per això sempre m'he sentit orgullós del compromís que vaig adquirir durant els anys 70 en defensa de la nostra zona volcànica, que avui ha esdevingut un motor econòmic de la Garrotxa, incentiu, però, que ha de ser equilibrat i respectuós amb l'entorn protegit.

Un altre món, ecològic i just, és possible. Ho he reivindicat al llarg dels anys en els meus llibres d'assaig, novel·les i articles periodístics i ,amb una veu més modesta, amb la meua obra pictòrica que us presento resumida.

El destí ha volgut que aquesta exposició al Museu Comarcal de la Garrotxa coincideixi, agermanada, amb la dedicada a l'insigne escultor Miquel Blay, fet del que no en sóc mereixedor. Tinc fervor per Miquel Blay i Josep Clarà, els dos escultors olotins més internacionalment reconeguts. Al llarg de la meua carrera periodística, en el "Diario de Barcelona" (el "Brusi"), que vaig dirigir en la seva època autogestionària, i "El Correo Catalán", no vaig deixar de reivindicar-los. Ho considerava un deure. Ells, com també tots els pintors que varen protagonitzar l'Escola pictòrica olotina, com lu Pasqual, Joaquim Vayreda, o Josep Berga i Boix, han estat per la meua generació un estímulo. I ho han de ser per les noves generacions de garrotxins que optin per dedicar-se a la noble activitat artística.

Santiago VILANOVA i TANÉ

Cap de Creus, oli sobre tela, 24x28cm.

I.- ELS PAISATGES PROPERS

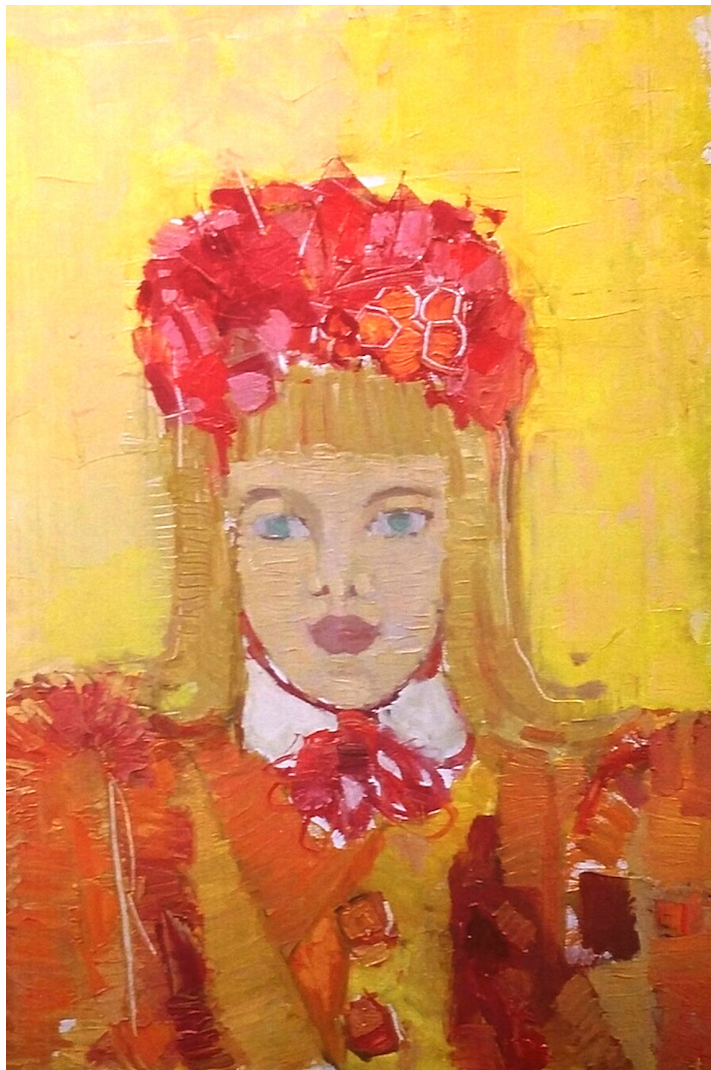
Santiago Vilanova Tané (Olot,1947) comença de ben petit a experimentar sobre la tècnica pictòriques de la ma del seu avi matern Jaume Tané, treballador de l'Art Cristià. Va ampliar la seva formació acadèmica a l'escola artística de Lluís i Xavier Carbonell. El 1967 guanya el Premi de Pintura Jove d'Olot i es compromet a no deixar de pintar tot i escollir el periodisme com a principal vocació.

Aigua Xel·lida. Oli sobre tela,1993, 67x70cm.

"L'única pàtria feliç, sense territori, és la conformada pels infants. La veritable pàtria de l'home és la infància"

(Rainer Marie Rilke)

Monique. Oli sobre tela. Premi de pintura juvenil Ciutat d'Olot 1967.
81x65 cm. Museu Comarcal de la Garrotxa

Girona. Oli sobre tela, 1975. 44x54 cm

Pont de les Mores. Oli sobre twla, 90x110cm. Museu Comarcal de la Garrotxa

"Quan arribaren al prat de l'Eruga, en Marc va cercar la panoràmica que més li agradava, amb el pont de les Mores al fons. Posà la tela sota el tronc d'un altíssim plàtan i va asseure el seu pare en un banc de pedra. Allí es quedà, quiet i dòcil. El sol entrava per les esclotxes de l'espès fullatge dels arbres de ribera, fent reflexos platejats sobre la superfície, que es movien al ritme de la corrent".

(*"L'ànima del volcà"*, Santiago Vilanova)

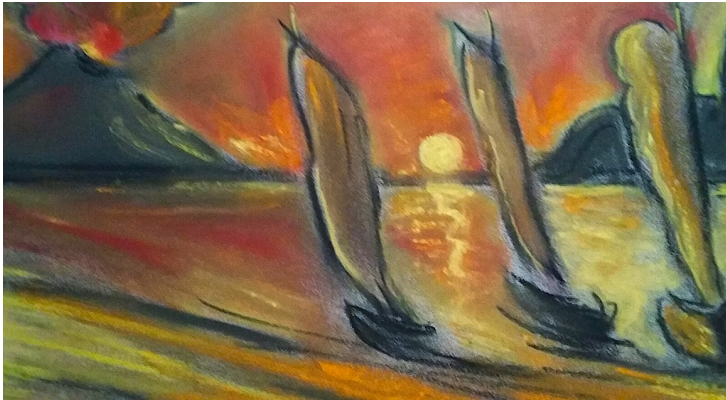

Marc, oli sobre tela, 1967, 53x64cm.

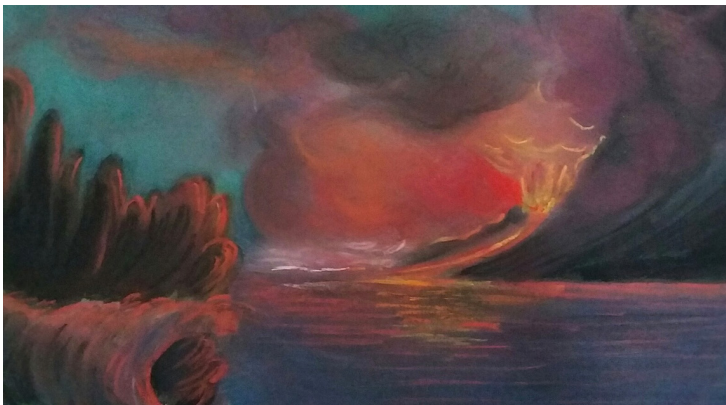
*En sa infernal horrible xemeneia
De fum i flama un brollador se veia;
I per valls i muntanyes,
La terra, en agonía,
Vessava a glops lo foc de ses entranyes"*

("L'Atlàntida", Jacint Verdaguer")

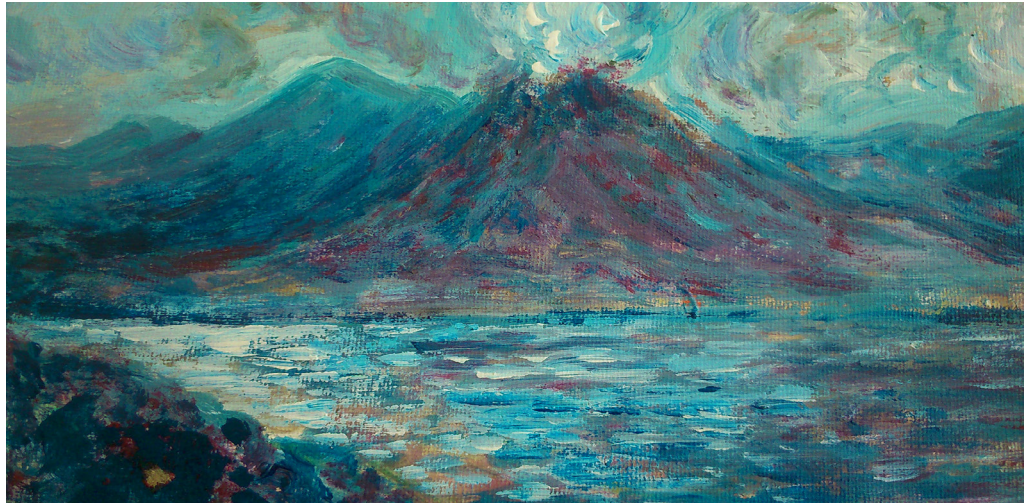
*Dels flancs del Kilauea havien sorgit frac-
tures per on sortien laves que creaven llacs i
cascades que seguïen l'orografia del terreny;
queïen pels rocams litorals com llàgrimes
de cristall, i s'enfonsaven al mar provocant
núvols blancs. Les més fluides, en refredar-se,
presentaven formes rugoses i ondulades. Les
més poroses formaven enormes butllofes arro-
donides. Bombes volcàniques negres cruïxen
com melons de foc en contacte amb el Pacífic"*

("L'ànima del volcà", Santiago Vilanova)

II.- L'ÀNIMA DELS VOLCANS

Als sis anys Santiago Vilanova ja tenia la dèria de dibuixar i colorejar illes amb palmeres i volcans en erupció en els quaderns de treball del col·legi. La defensa de la zona volcànica de la Garrotxa marca la seva militància ecologista.

Erupció del Kilauea, hawaii, oli sobre tela, 1993, 49x41cm.

Holocé, acrílic sobre tela, 2015, 130x97cm.

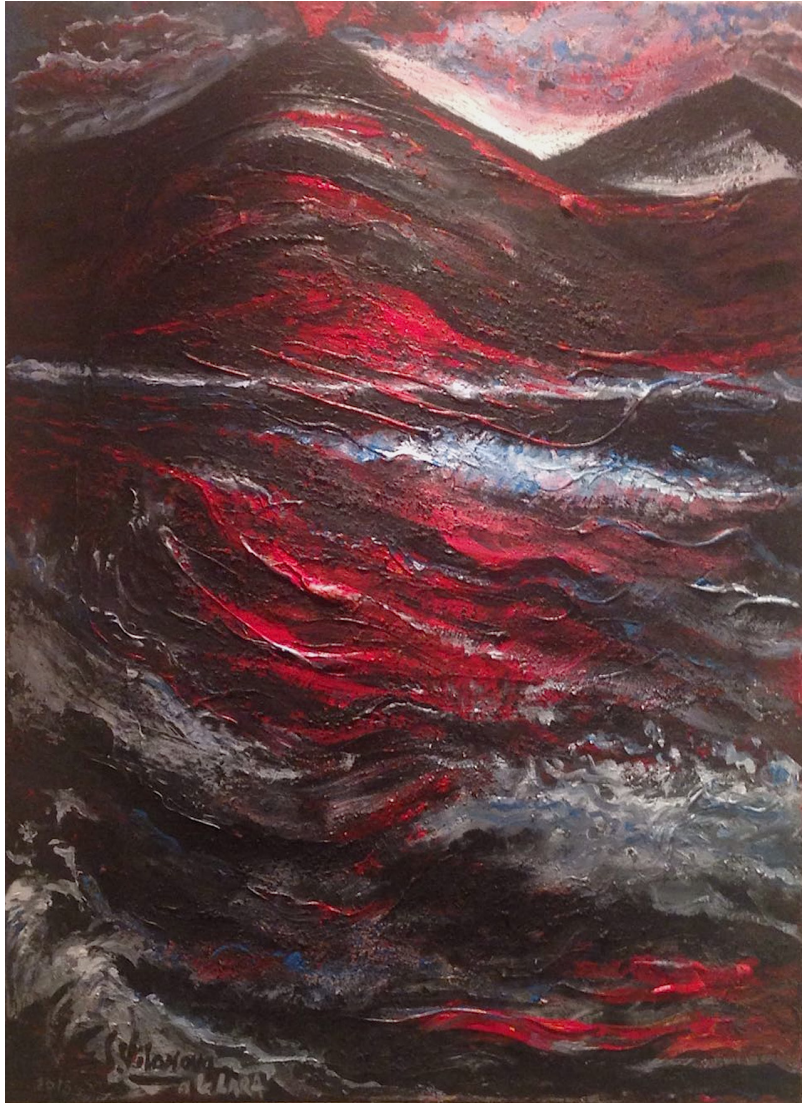
Paisatges volcànics. Pastels, 2013, 52x42cm.

"Un volcà és com una lluernia en la terra: es pot veure el que hi passa a dins"

(Maurice Krafft, vulcanòleg)

"Masses de lava sorgint de l'encrespat oceà; columnes i arcs de rocams tel·lúrics; alts espadats. Es tractava d'una illa estranya, turmentada i fantasmagòrica, on encara semblaven retronjar sobre els basalts els crits de les víctimes i els tam-tams dels caníbals".

(*"El secret d'Hiva Oa"*, Santiago Vilanova)

Erupció del Kilauea (Hawaii) Acrílic sobre tela. 2014 .73x100cm.

Fatata te nimiti (Prop del mar) acrílic sobre tela, 162x114cm. 2013

III.- PARADISOS POLINESIS

D'adolescent la lectura de "L'Expedició de la Kon-Tiki" de l'explorador Thor Heyerdahl, que amb els anys acabaria coneixent i convidant a Barcelona durant el Dia Mundial del Medi Ambient de 1999, li va despertar l'interès per la cultura maori, la Polinèsia i la pintura de Paul Gauguin a Tahití. Les pel·lícules "Moana" de Robert J. Flaherty i "Tabú" de F.W. Murnau, rodades a la Polinèsia el 1926 i 1931, el fan apassionar per una cultura primitiva arrelada a la Naturalesa i motiven el seu imaginari artístic i literari.

Vahine no te miti (Dones del mar) Acrílic sobre fusta, 31x39 2010,

*A l'horitzó es començaren a veure els cimals de Mooreà.
Els raigs de sol
queien perpendiculars i roents sobre la goleta que s'anava
acostant a la
ratlla de l'escuma, damunt el cinyell coral·lí que envolta
l'illa, cercant l'entrada al lagon".*

"El secret d'Hiva Oa", Santiago Vilanova)

Moorea, acrílic sobre tela, 2015

Pape Moe (Aigua misteriosa). Acrilic sobre tela, 162x114cm. 2015

Te nave nave feuna (Terra deliciosa) Acrílic sobre tela. 2014. 160x100cm.

"Estranyes vegetacions semblaven brillar en l'obscuritat, xopes per un diluvi perpetu; al llarg de les parets verticals i negres, s'adherien lianes, falgueres arborescents, molses i falzies magnífiques. L'aigua de la cascada, dispersada, polvoritzada en la seva caiguda, arribava a baixen pluja torrencial, em massa desordenada i furiosa!.

(*"L'ànima del volcà"*, Santiago Vilanova)

Badia de Les Verges. (Nuku Hiva) 32x43cm. oli sobre tela, 2013

"A l'altra cantó de l'illa hi ha una badia profunda i solitària amagada darrera una feréstega carena de muntanyes. A l'ombra d'aquestes muntanyes, prop de la frescor de l'aigua, ens espera una cabana de bambú".

(*"Paradisos oceànics"*, Aurora Bertrana)

Alps, Suïssa. 72x57cm.

"Es destaparen unes magnífiques perspectives del món dels cims alpins, com grans torres sagrades i fantasmagòriques"

(*"La muntanya màgica"*, Thomas Mann)

"A les muntanyes hi ha la llibertat. Les fonts de degradació no arriben a les regions pures d'aire. El món està bé en aquells llocs on l'ésser humà no aconsegueix pertorbar-lo amb les seves misèries".

(Alexander von Humboldt)

IV.- LES NEUS ETERNES

La lectura de "La muntanya màgica" de Thomas Mann i de "Canigó" de Jacint Verdaguer, junt amb els viatges i excursions als Alps italians, bavaresos i suïssos el motiven per pintar alts cims, glaceres i llacs gelats.

Alps, Suïssa

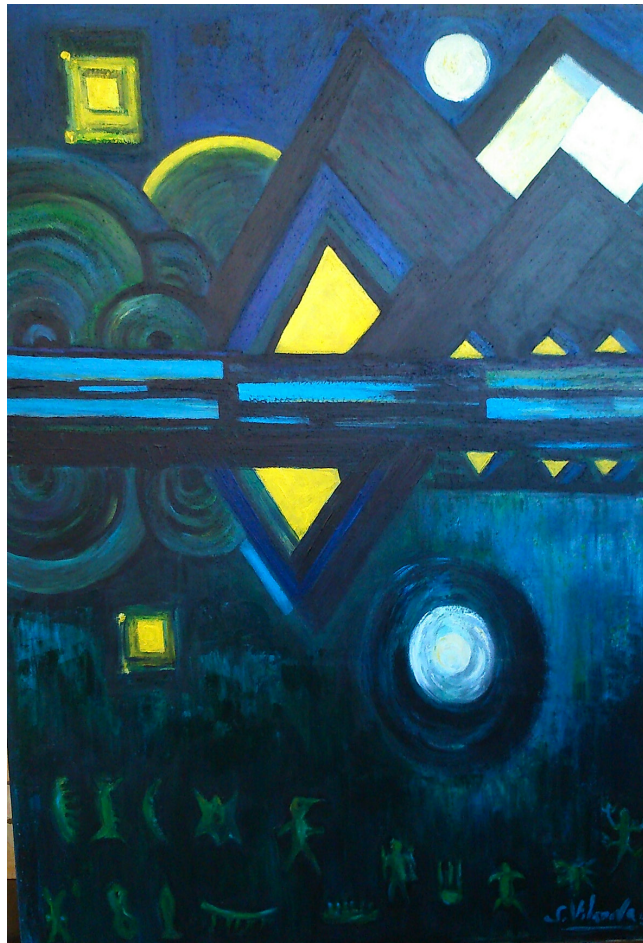
Tal volta arribi el dia (i espero que sigui aviat) en què desapareixeré en els boscos d'alguna illa d'Oceania; allà viuré d'èxtasi, de calma i d'art. Rodejat d'una nova família, lluny d'aquesta lluita europea pel diner"

(*"Escrips d'un salvatge"*, Paul Gauguin)

Al·legoria polinesia. Acrílic sobre tela. 2015. 162x114cm.

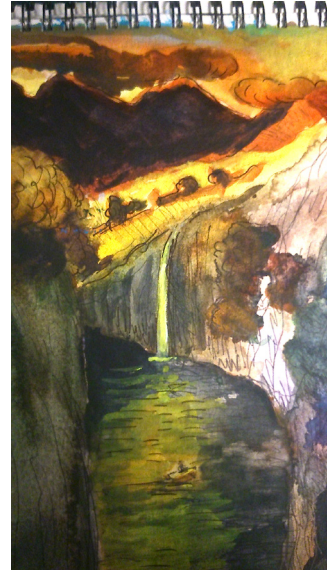
V- DARRERES OBRES

Al-legoria rapanui. Acrílic sobre tela, 2015. 162x114cm.

Marraqueix, 2008

Llac Vahiria, Tahiti. 2013

Illa de Pasqua, Rano Raraku, 2001.

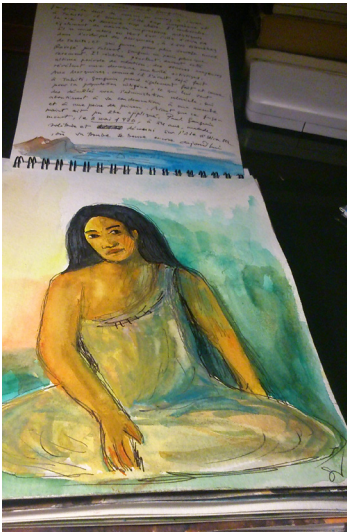

Indi kaiapo. Conca del Xingu, 1992

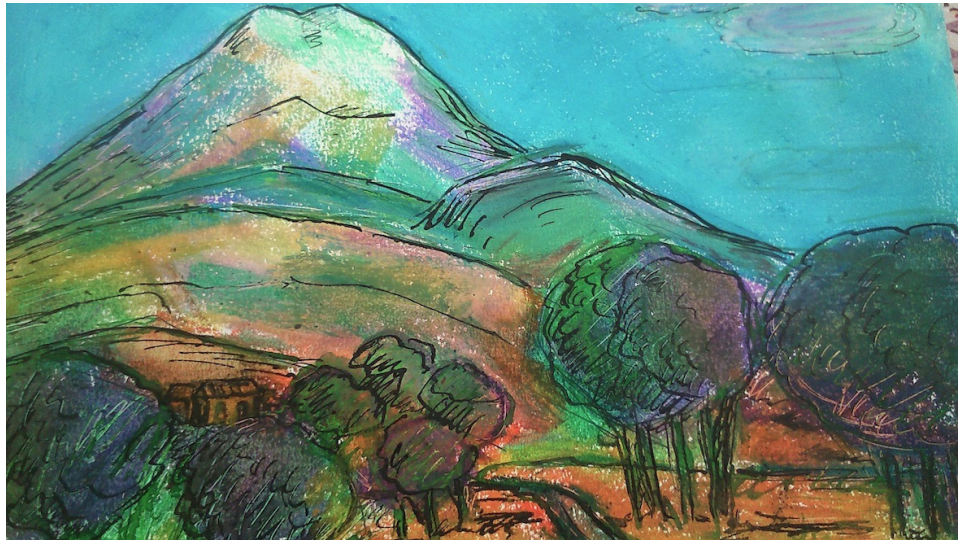
V.- QUADERNS DE VIATGE (1988-2015)

Aquests quaderns són impressions realitzades de forma ràpida dels paisatges i personatges viscuts durant els viatges. El seu autor utilitza diferents tècniques: la tinta, el llapis, l'acrílic o l'aquarel·la.

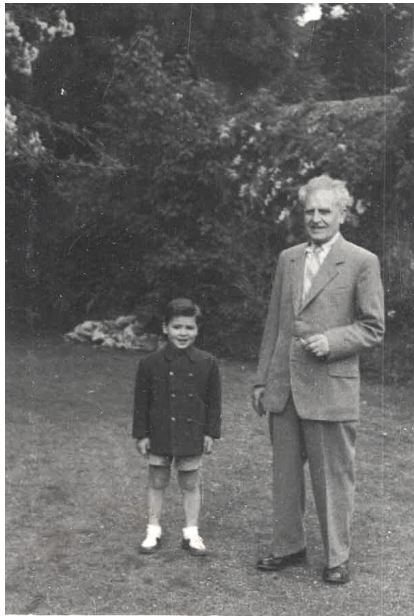
Són una expressió de les vivències i emocions del dia viscut. Destaquen per la seva unitat estilística i cromàtica, especialment els apunts del viatge a l'Amazònia el 1992; a l'illa de Pasqua el 2001 i al Marroc el 2008. També són significatives pel seu traç expressionista les diferents versions i panoràmiques efectuades el 2006 de la muntanya Sainte-Victoire que va inspirar a Paul Cézanne.

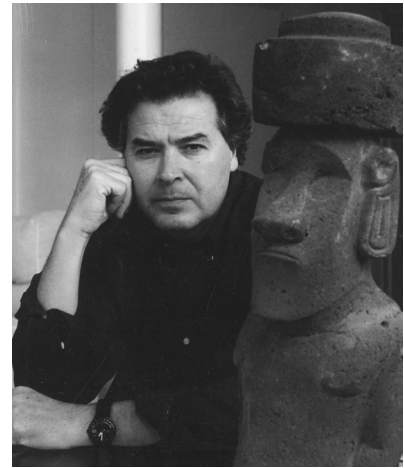
Homenatge a Gauguin, 2013

Sainte Victoire, ceres i tinta sobre paper,

- 1- Amb l'avi Jaume Tané, artesà i pintor
- 2- Davant la fleca familiar del carrer Sant Rafel
- 3- Santiago Vilanova amb el pintor Ramon Barnadas, premis de pintura d'Olot (1967)
- 4- Pintant a la Place du Tertre a Montmartre (1971)

- 5- Exposició conjunta amb el pintor Joan Abelló a la Fundació Valvi de Girona (2008)
- 6- Retorn de l'Illa de Pasqua (2001)
- 7- L'artista davant " D'où venons nous? Que sommes nous? Où allons nous?" de Paul Gauguin
- 8- La família Vilanova- Sentís

Cronologia

Santiago Vilanova Tané neix a Olot el 9 de gener de 1947. Nét i fill d'una nissaga de flequers que regenten el popular forn de "Can Carbasseres".

1955-1960. Es forma al taller del seu avi Jaume Tané del carrer Bisbe Vilanova número 13.

1963. Inicia pràctiques de pastel a l'escola artística de Lluís i Xavier Carbonell.

1967. Guanya el Premi de Pintura Jove d'Olot amb el retrat "Monique".

1966. Es matricula a l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona que acaba deixant pels estudis de periodisme.

1971. Viatge a París. Pinta a la Place du Tertre.

1973-76. Redactor de "El Correo Catalán". Publica articles sobre les falsificacions de pintura catalana a la secció "Arte al microscopio".

Investiga les falsificacions de Van Gogh seguint les traces de l'historiador d'art Jacob Baart de la Faille.

20 de juliol de 1974. Publica el primer article "La guerra dels volcans" sobre la degradació del Crosat per l'exploració de la greda a la revista "Presència".

1975. Realitza el documental "Portugal Año Uno" sobre la Revolució dels Clavells. Filma "El combat antinuclear". La seva producció cinematogràfica amb 16 m/m es diposita anys després a la Filmoteca Nacional de Catalunya.

Juny de 1988. Primera estada a Moscou, on visita i contem-

pla els Gauguins i Van Goghs del Museu Pushkin, i a Sibèria Oriental. Viatge al llac Baikal.

Adquireix un facsímil de "Noa Noa" de Paul Gauguin.

En un homenatge organitzat per l'associació Una Sola Terra als vulcanòlegs Maurice i Katia Krafft coneix el seu llegat bibliogràfic, cinematogràfic i artístic. Bertrand Krafft, germà de Maurice, li regala uns gravats i cartes geològiques dels volcans Vesuvi i Etna editats a Berlín el 1837 i realitzats pel doctor H. Abich durant els anys 1883-1884.

1989. Visita la primera gran exposició de Paul Gauguin al Grand Palais de París.

Juny 1992. Assisteix a la Cimera de Rio on coneix el moviment "Artists United for Nature". Viatge a l'Amazònia i a la conca del Xingú.

Març de 1996. Participa i filma les manifestacions del 16 de març i el 27 d'abril en defensa del Museu Josep Clarà del carrer Calatrava de Barcelona.

Adquireix tres dibuixos al carbó de Clarà, procedents del patrimoni de la neboda de l'artista Josette Clarà i una escultura de marbre de Miquel Blay.

17 d'abril de 1995. Presenta a l'Institut Municipal de Promoció de la Ciutat d'Olot el projecte Museu "Ciutat dels Volcans".

Octubre de 1995. Contempla per primera vegada "D'ou venons-nous? Que sommes-nous? Oú allons-nous?" (1897) de Paul Gauguin al Museum of Fine Arts de Boston.

Abril de 1998. Visita als arxius del Quai d'Orsay per contemplar les onze pintures dipositades del pintor George Daniel de

Montfreid, mecenes de Paul Gauguin, que va fer una còpia del "Le cheval blanc". Contempla la restauració de la "La nit estelada sobre el Roïna" de Van Gogh en els laboratoris del museu.

Desembre de 2001. Viatge a Rapa Nui (Illa de Pasqua), agermanada amb Olot, on realitza apunts i alguns olis. Contactes amb escultors de l'illa: Manuel Antonio Tuki, Benedicto Tuki i Lukas Pakarati Tepano.

Gener del 2004. Visita l'exposició "Gauguin-Tahiti. L'atelier des Tropiques" al Grand Palais de París.

Novembre de 2005. Segon viatge a Sibèria Oriental i al llac Baikal. A Irkutsk coneix als pintors Alexander i Nikita Cheltounov.

Agost de 2006. Realitza un viatge a Aix-en-Provence per seguir la ruta pictòrica de Paul Cézanne.

Del 29 de març al 20 d'abril de 2008. Exposició "Paradisos volcànics" a la Sala "El Caliu" del Centre Catòlic d'Olot en el marc de les VII es Jornades Internacionals de Vulcanologia. La presentació és a càrrec de l'artista Xavier Carbonell (Olot,1942-2015).

Del 14 al 31 d'octubre de 2008. Exposició "Paradisos volcànics" a la Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guixols.

Del 13 al 29 de novembre de 2008. Exposició conjunta "Impressions de la Polinèsia" a la Fundació Valvi de Girona amb el pintor Joan Abelló (1922-2008) en el marc del 2n Simposi Internacional de Literatura i Medi Ambient.

Juny del 2009. Tercer viatge als Alps bavaresos. Visita la ciutat Murnau i estudia els paisatges que va pintar Wassily Kandinsky i la seva companya Gabriele Münter.

Del 5 al 28 de març de 2010. Exposició "Paradisos volcànics" al Teatre Municipal de Palafrugell.

Març dels 2013. Publica la seva tercera novel·la "L'ull blau de

Sibèria", XXV Premi de Narrativa Sebastià Juan Arbó, sobre el llac Baikal.

Maig del 2015. Visita a l'exposició Gauguin a la fundació Beyeler de Basilea. Visita a la Fundació Paul Klee a Berna.

Juny del 2015 publica la seva quarta novel·la "L'ànima del volcà", inspirada en els paisatges volcànics, i proposa al Museu de la Garrotxa una exposició que sintetitzi tota la seva obra pictòrica des de 1967.

"Primers freds", marbre de Miquel Blay, amb "Alps del Tirol"
l'oli sobre tela de l'autor. 57x72cm.

Cartell de l'obra "El verí del teatre" de Rodolf Sirera